

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön február 6^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' lélekismeret szava.

(Eredeti novella JÁMBÖR GÉZÁTÓL.)

N e o r o z z !

TIZ PARANC SOLAT.

Uj esztendő volt, mellynek hajnala csikorgva fejtett-ki az idő méhéből. Az ég sikjain uszkáló fellegek elnyeldesék a' nap sugárait. A' szüntelen pelyhedző hó szemfödél gyanánt borítá-el a' halottiasan csendes Budapestet, mellynek utszáin mogorván barangolt az ádáz zivatar, 's míg egyik utsza havát hollószárnyaival elsep-rette, addig a' másikon ezüsthegyeket alkotott; a' kevély Dunát hatalmasan lánczoló tömlöczéhez, szilárd alakba szorítván szőke vizét; az elévülten ingatag házkúpokat irgalmatlanul megüstökölvén zuzmarás ajakkal fütőrészt-el a' büszkén emelkedő házak nyikorgó ablakain.

Illy zordon időben, reggeli 8 órakor egy farkasbundába gondosan beburkolt férfiút látunk térdig hóban kívánszorgni a' dunasor egyik házából, 's egyenesen a' vácsi utsza felé tartani, hol, menyire a' fürgeteg miatt kivehetők, egy kereskedő bolt ajtaján csengetett, és eltűnt.

A' ház, mellyből az imént említett férfiút kijönni láttuk, nem éppen óriási, de nem is törpe. Két sor-ablakokkal fogá-fel a' világosságot; ábrája az ó világra emlékeztetett. — Kapun bévül jobboldalvást csigalépcső kanyarodott-fel, mellynek végén egy ajtó vezetett az udvarba néző erkélyre, honnan réz- 's czinedényekkel dús konyhába lehetett tekinteni; ennek egyszerű csinje és tisztasága a' házi nő selyemizletét és vas-szorgalmát tudatá a' bemenővel. Innen balra kékelt egy tágas étterem ajtaja, mellyben zöld szövettel borított karszékek, mélypiros sikkárlatú éttábla, és egy a' teremnek vadászkalandokkal ékes falához lapuló ősi edénytár, a' terem kék boltjáról pedig ezüst sikkokkal tarkázott veres selyem-zsinóron

leereszkedő üveglámpa volt látható, mely pazarolva árasztá világát az estebéd fölött.

A' szomszéd teremben a' házi nő teremére ismerünk, melynek négyszegű talapdeszkázata fényes és sikos vala, mint a' dunai jég. Az egész szoba azonban igen egyszerűen volt bútorozva: néhány divatos szék, egy virágos szövetű rugalmas pamlag, erdei színű menyezettel és spanyolfallal ellátott nyoszolya, kicsi kerekded asztalka, 's vele rokonszinű lábszékecske, az égbék falon pedig az örökdő Maria képe széles aranyrámával szépíték a' nő termét, ki éppen azon pillanatban, melyben amaz ismeretlent láttuk eltávozni, nemes érczkeresztrel ékült imakönyvét nyitá-fel, és az új évi főhászt magas ihlettséggel bocsátá a' Mindenható elébe. Az Istenben helyezett bizalom mosolygó pirral festé halvány ajkait, és felragyogott bánatos arcza, mint az istenülteké; lelke bennső örömének szerafszárnnyain repdesé túl a' halandóság határait, lebegve mennyhazája körül, melyből ő, a' szelid angyal, csak szenvedni szállott alá e' porhonra; míg szent elragadtatása túl hordá őt a' kinok megyéin, nem tudva, hogy szíve vérzik, mint minden szerencsétlené, és egy pillanatra boldog volt.

Lejárván az ajtatosság órája, egy reszketeg sohajjal csuká-be a' vigasztaló könyvet, miután ismét szomorú lett lelke, mint a' boldogtalanok panasza, és egy kinos előérzet fájdalma alatt remegve görbült-le pamlagára, maga mellé idézvén Izáját, az öt éves leánykát, ki páracsillagként hullott ölébe; ruhája új volt, mint az év, melyet ünnepelt, és tiszta fehér, mint lelkének ártatlansága; gyermekded arcza, mely a' mosolygást látszott feltalálni, szőke volt, mint a' szürkület csillaga; bodor arany haja, mely gömbölyű kis fehérselyem-vállain gyűrűdzött, a' napsugár foszlányaiból állott; szempillái, mint verőfény-takargatták-el a' kék szemek egét, melyek midőn édes anyjára nyiltak, tisztán ragyogtak-fel, mint az ég kékjét leorzó ezüst ér, 's liliomajkán olly édes nevetés vonult-el, millyet csak az illetlen gyermeki boldogság tud felcsalni a' szívből, és megszóllítá anyját: „anyám! ma új év van, és te olly szomorú, az idő pedig olly durva; miért ez?”

„Izám! — felel az anya — istentelenek az emberek, embergyűlölők, kárörvendők, orzók; ezekért nehezedik reánk az ég haragja, irtózatosságot által intvén minket jobbulásra. Jövel szerencsétlen gyermekem, imádkozz; az ártatlanok könyörgése meghallgatást talál Istennél!”

„Mit mondasz anyám, én szerencsétlen gyermek vagyok? mi az? hisz' van én nekem jó atyám, és igen-igen jó anyám!” —

Ezzel mosolygva csókdozá össze a' jó anyának kezét, kinek szemében felcsillogott a' fájdalom, mellynek néma követeit selyem kezkenővel takará-el a' vizsga leánykának szemei elől, 's egy hoszszú anyai csókkal zárá-be a' tudakozó kis ajkakat. Egykét perc után ismét sürgeté Izát az imára, mire ez mint égi kegyeltt hajlék-meg Maria képe előtt, és igéző hangon kezdé rebegni az isteni tiz parancsolatot. Az erényes anya elmélyedett gyermeke tekintetében, melly olly szelid, olly tiszta és angyali volt; érzelmei összhangzának az ártatlanéval, elfeledve mindent, mi földi, 's mintegy kifejeledezve a' halandó lét gyötrelmeiből, egy pillanatra ismét boldog volt!

Midőn a' térdelő leányka a' hetedik parancsolatot „ne orozz!” rebegé, csendesen tárult-fel az ajtó, és egy magas teljes idomú férfiú lépett-be a' terem ajtatos angyalaihoz; képe a' fagyáló zivatar által egésszéges színre festetvén pipacsveresen égett; ajkán egy szilárd mosolygás szaladt végig a' nemes jelenetre; mindazáltal homloka redőin némi benső nyugtalanság jelei vonaglottak; 's ez a' házi ur volt, a' bánatos hölgy férje, Izának atyja, kit ez előtt a' vácsi utsza felé láttunk menni, 's kit most a' tizparancsolatnak hetediké menydörgésként járt keresztül, és elnémult, mint a' bűnös, kit az ítélet villáma ér. De nagy küszködéssel, nagy lelki tusával lecsillapítván magában a' zavarodás harczait, a' pamlagon fogott helyet, hol Izáját ölébe emelve, piczi kezeire a' legszebb arany-karpereczet illeszté, mondván: „a' jó magzatnak ajándékot hoz az új év!” — Mig a' leányka örömet lihegve kulcsolgatá, és csókdozá az atya karjait, a' szelid anya elbúsult, és sárga lett arcza, mint az új évi ajándék, melly Iza kezén fénylett.

Ezt látván férje, remegve illeté-meg a' nő kezét, és részvevő hangon szólítá-meg: hölgy! te az én gyönyörködtetésemre teremtettél, és keserveket árasztasz az élet kelyhébe, mellyet hatalmam-ba vetett a' sors; mert titkos kinaid tengerén az én örömim merülnek-el! Tehát a' lengyel Dürinszky leánya, a' lelkes Julia, ki nem is a' földiek számára alkottatott, kit az Isten eddig elfeledett angyalai közé igtatni, igen, az a' lelkes, hibátlan Julia, Romane Fidél neje, ábrándképekkel, képzelte fájdalommal fojtandja-el magában az életet, mellyet, ha mindenható volnék, örökitenék! Ismét borúsnak látom arczodat; ismét emelik kebledet a' sohajok; ismét könyek a' szemben, mellyek, mint áradás, mossák-ki a' kebel nyugalmait, és miért? O hölgy, azon férj, ki vérszövetségben áll veled, nem tekinthet-e be azon szív titkaiba, mellyért szívet adott?

„Arany szavak, forró részvét ömlengnek-le ajkidról — mond a' hölgy — de valódi részvét, melly nemesen verő szívből melegül-

fel, az érzetek legszebbike, 's azért ritka, mint üstökös csillag. O vajha illy részvét szóllott volna belőled ember! — De miért? nem leend szükséges fájdalom enyhítésére a' részvét, csak oltsd-el a' kinlángot, melly szívemet hamvasztja; törd össze a' tört, melly keblemben gyilkolódik; csak tépjed össze a' bú fátyolát, melylyel bűnös kezeid hálózák-be egemet, és eltelik örömekkel az ür, mellyet a' számüzött nyugalom hagyott keblemben, és derült, mint egy üdvözült, olly derült leend Fidél neje, 's bútalan mint e' gyermek, ki bánatot nem izel, mert jövőd szerencsétlensége a' gyermeki tudatlanság homálya alatt rejtezkedik. Ah ezen karpereczek ismét egy fájdalom fájdalomhoz!"

„Jó asszony — mond amaz — egy férj, ki nejét szereti, imádja, megtudna-e attól valamit tagadni? szólj, én nem értelek!"

„Nem értesz? ah csak e' szó is képes lenne üdveimet visszaidézni, ha igaz, ha a' lélek szava volna! De borzasztó előérzet remeg végig tagaimon, midőn gyakori távolléted, a' könnyedén 's reményfölöttien szaporodó kincseket, éji kalandidat, gyanús barátid, 's o ég! ezen gyilkot (mire a' bámuló férj téli meze alól kivillgó aczelt előrántá), mellynek csengése rémes halálszó, 's az itt ott látható vörös foltok megannyi szomorú emléke egy legyilkolt életnek; igen, ha mind ezt latolóra veszem, rémesen serked-fel agyamban egy gyanú: mert ah Fidél! e' honban egy ecset, bár milly mesteri, ezeket meg nem érdemli. Ember! a' vallomás szakad most fel lelkemből — te megcsaltad szívemet, melly olly igaz volt hozzád, mint igazságtalan a' tied, melly csak erénydús kebel után vert, nem bűnöséért, mint tied. Te nem vagy keresztény; mert felebarátid orzott vagyonával táplálod hölgyed, gyermekeidet; mert ah ismét egy boldogtalan élet reng e' szív alatt.“ — Itt elhallgatott, és sirt; az összehor-zadt férj pedig küszködve ragadván-meg kezét, szólt:

„Igen, ékességeid' illy áron vásárlottam. — De o angyal! te megtestesült bocsánat! ha meg tudsz nekem bocsátni, az Isten is elfeledi vétkemet!"

E' szavakra eliszonyodott a' hölgy; öntudat nélkül ragadá-fel Izáját; iramni, az életből akart iramni, de a' fájdalom lenyügzé pam-lagára, melly majd ismét felemelé őt, 's a' kétségbeesés ürét mutatá neki; körülötte a' lég, lábai alatt a' talap égett, 's férje kezeit le-rázván kezeiről, érzékenyen jajdult-fel: „Tehát csakugyan valósult a' gyanú; tehát nem ábrándképek ijesztgettek engem? O ember! szíved érzéstelen volt, mint az ércz, melly az élet fölött villog, midőn az enyim örök mozgásban kezdett irántad dobogni; ölelő karaid rabláncz, 's első csókid halálos volt, mint a' sirocco lehelete; mert

nem irtózál gyalázatot okozni nekem 's gyermekeidnek, kik tisztelet nélkül fognak egykor tipródni sirodon, kárhoztatni a' bűnt, melly nevöket beszennyezé. És még bocsánatot kérsz tőlem 's az Istentől? Hah! magam, 'igen is magam fődözendem-fel vétkeidet, ne-hogy ennek eltitkolása is sulyosítsa egykori számadásomat. — De nem, még is nem teljesíthetem ezt; valami győzhetlen indulat örködik ajkamon, 's letiltja a' felzúgó vádhangokat; lelkemben pedig reményalakban képződik azon csillapító gondolat, hogy te ember szeretsz engem, 's e' szeretet ingere eltérítend ezen dicstelen életpályáról, és a' rejtélyes jövőt kiesbbé és ohajthatóbbá teended? O éréjke-meg e' kívánságom! Férfiú! tulajdonid, tehetségeid diszes tettek-re elegendők; szorgalmunk fénylőbb kincseket kamatozand; lépj-le ez ösvényről, mellyen bár örökké járdalsz, nyugtató irányhoz nem juthatsz-el. — Ha nem csalatkozom, szemeidben a' megtérés sugárait látom telcsillogni! látom, hogy méltánylod kesergő nőd javalatát és forró szeretetét, melly vétkeid daczára is szent, mint az oltár, mellynek kövén azt neked esküvém. Hidd-el, hogy mig igazán bíráló lelkem zordonul mondja-el feletted az ítéletet, addig szívem, melly miattad vérzik, bocsánattal kínál.“

A' férj, miután a' szégyen is hajlandóvá tevé a' bűniszonyra, elérzékenyült; keble felmagasadott, mint a' Duna hulláma; nejét átkulcsolá: bánathalavány arczairól égő csókokkal szivta-fel a' lepörgő könnyüket; jobbulást ígért, 's esküdött. Mire a' reménykedő hölgy fájdalmain tul emelkedett, egy boldog jövő mosolygott feléje, mellynek tündérképei elfeledtetni késztek a' multakat, és ő egy pillanatra ismét boldog volt! Mert egy boldogul leszaladt életkor is csak pillanatnak látszik a' mult tükrében; mig egy kinos perez az örökség képében óriáskodik előttünk!

(*Vége következik.*)

KÜLÖNFÉLE.

Házassági és szokások.

A' házasság az élet édené; nem, az egy földi menny, hol, enyészve a' szilárd hit 's éltető remény, örök szerelmi mámorban élvezi boldog létét az üdvözült pár; hol lelke egyetlen bálványát kéjteljes olvadozásban imádja az igaz szerelem oldhatlan szalagjával czukorzott rokon-szív; mert mi istenibb, mint a' kölcsönös hő érzelem virányos mezején lejtethni tünékeny pályánk megyéje felé?! — Minden nemzet méltánylá ennek szükséges voltát, 's mint szokása hozá, más más móddal szentelé. Így:

A' Teutonoknál, divatozó szokásként, a' vőlegény menyasszonyának 's ez annak levágá hajfűrtjeit; melly különös tettet zajos tor követett.

Örmények törvénye volt, hogy a' házasulandónak neje bal- 's ez annak jobb fülét meghasítá, mely tettel örök szerelmet eskvének.

A' Czimbroknál, miután az atyafiság a' házasságban megegyezett, a' vőlegény lemetszett körmeit mátkájának küldé, 's ez szinte az övét; és ha mindketten elfogadák, meglelt a' házasság.

Az Elamiták szokásban tarták, hogy a' férj megszúrta a' nő gyűrűujját, 's az abból szivárgó vért ajkával szivogatta; 's ha ezt tevő a' hölgy is kedvesével, összeadtak.

Numidáknál a' házasulandó a' földre pökött, valamint a' nő is, 's az ezek által készült sárral egymás homlokát bekenék, és ezzel megáldattak.

A' Dácok bizonyos helyre vívők összekelendő gyermekeiket, 's ott a' magukra hagytak egymásnak új nevet osztának, 's meglelt a' házasság.

A' Thrácok egy erre készült tüzesített szerrel némi jelt sütének egymás homlokára, melly összekelésőket czimzé.

A' Sicyonoknál papucsot küldé a' férj kiszemelt nejének, 's ez annak; és az egyező elfogadás kötelezett.

A' Tarentinoknál a' férj és nő egy tele asztalhoz ültek, 's egymást étették; ha pedig feledékenységből egyik vagy másik ön ajkához vívő kanalát, a' remélt házasság kötelei azonnal szétéptettek.

A' Scytháknál a' vőlegény mátkája lábát lábával, térdét térdével, kezét kezével, könyökét könyökével, fejét fejével illető, mit ha a' nő ülése követett, szent vala a' frigy.

A' Pannonok ezüstből öntött bálványnyal tisztelék imádottjaikat, mit a' kedves is tevén, megáldattak.

FEHÉRVÁRY.

Bravo füles! Bizonyos városban a' halott-takarító társaság alapszabályainak első cikkje következőleg kezdődik: „Mint hogy kevés ember van, ki maga magát eltemetné“ 's a' t.

Chinai ebéd. Bizonyos utazó, ki mult éven Chinát is meglátogató, Cantonban ebédre hivatott. Az ebéd mintegy 50 fogás ételből állott. Minden vendég elébe kis ezüst tányérkát, hasonló érczből egy ivásnál használt eszét, elefantcsontból két pálcácskát 's egy porcellan kalanat tettek. E' két pálcácska a' villa és kés helyét pótolja-ki; az utazó azonban bajosan tudá használatukat megszokni. Mindkettőt jobb kézben tartja az evő; egyiket a' hüvelyk és mutató, másikat közép és gyűrűs ujjá között, és a' Chinák oly jártasok használásukban, hogy a' legkisebb ris-magot is fáradság nélkül emelik-föl vele. Az indiai madár-fészek hat féleképp' készítve került asztalra, azután egész galambtojások bárány-lévben főzve, kutya-csifeték, czapauszószárnyak — a' Chináknak különösen kedves eledelök, — Holothuriák, fekete, vastag, hat ujjnyi hosszú tengeri férgek, 's több más hasonló tárgy mellyeknek izeltetésénél az europai aligha köldökesömört nem kapna.

Sátán kényszerítés. Egyik német főváros közelében ismét illy esztelenség történt. Alkalmat c' bolondsághoz egy agg dada szolgáltatott, ki azonban már hűsön ülve várja méltó büntetését. A' rozzant banya egy bárgyu szerelmes porficzót tüzött-ki csalárdsága áldozataul. Örökös regélése által

annak, hogy ez által sok pénzhez 's végre Margitja kezéhez jut, ráhagyá magát beszélni az együgyű suhancz, hogy a' vén Hecate rendelménye szerint sátánt idézzon. A' rendelmény következtében 11 napig nem volt szabad a' suhancznak kenyéren 's vizen kívül mást izelíteni, magát megmosni, 's kéz és lábujjairól a' körmöket lenyesni. Pórfülnak ez mind könnyű föltétel, 's Jackl örömmel teljesíté is: terhesebb volt már azonban; hogy egymásután 11 éjszaka, 12 és 1 óra között, a' falu melletti rosz hirben álló legelőre kelle mennie, 's magával következő tárgyakat vinni: szájában darab fülfüvet, jobb zsebében egy élettelen verebet, hátán egy lehuzott macskabőrt, melljén egy nyulábat. Reszketve szerzé-meg Jackl e' tárgyakat 's majd félajultan ment velök első éjen a' legelőre. Minthogy azonban semmi baj nem érte, sőt még nem is akadályoztaték útjában, mind inkább neki bátorodott, és következő éjeken csendes lélekkel járta-meg titkályos útját. Utolsó éjre azon föltételt tolatott vándorlásához, hogy két különböző helyről öt-öt ezüst forintot kölesönözve, e' pénzt jobb markába szorítván induljon utnak, 's midőn a' legelő közepére ér, kinyújtott jobbal erős hangon kiáltsa: Jöjj, jöjj, jöjj! 'S ha a' sátán megjelenik, mondd érthetőleg — folytatá oktatását a' szent gellérthegyi — Vedd, vedd, vedd! 's ha a' pénzt csakugyan elveszi, ismét háromszor „Adj, adj, adj!“ — Jackl mind ezt betanulván, az elébe szabott módon a' legelőre ment. Az éj sötét 's viharos vala. Jackl szíve keményen dobogott. Alig rebegett kétszer: jöjj, jöjj! már egy nagy fekete alak előtte állott, 's a' pénzt elvévé markából. A' „vedd, vedd, és adj, adj!“ helyett azonban csak ismételt „jaj!“ hallatott, melly még hangosabb lön, midőn az alak két markos pofot nyomott képére stentor hangon kiáltván: kotródj haza fajánkó! Jackl magán kívül futott haza, és csak sokára leheté a' történtek elbeszélésére birni.

A' feldarabolt minta. Parisban egy 64 évű, nemes, főnkelt természetű aggastyán vezettetik a' fenytő törvényszék elébe, kinek szép arczéle 's leginkább szabatos arczvonalmái bámulásra ragadtak. — Elnök. Önnek családi 's kereszti neve? — Vádlo t t. Tripet Péter Simeon, az ugy nevezett Antinous. — Elnök. Ön a' házakba tolakodás és koldulásról vádoltatik. — Vádlo t t. Elnök ur, bennem a' hír semmiségét, 's az emberi mulandóságot láthatja ön. Én Achilles lánészát hordozám; Sándor pajzsával fődém magam! Büszke homlokomon több király koronája ragyogott, 's ma koldulni kényszeríttem, hogy darabka kenyérhez jussak. — Elnök. Hogy értsem ezt? Ugy látszik, ez ember őrzöng. — Ügyvéd. Az actákban egy betűsines, melly őrzöngésről szólna. — Vádlo t t. Legyenek önök nyugodtan; fejemnek legkisebb baja sines. Nemde bámulnak szavaimon? Bámulásuk mulni fog, ha megértik, hogy én minta vagyok; az az, egy elkopott minta, még pedig — ezt ünbeeslés nélkül mondhatom — az első. — Elnök. Mind jó; de hát éppen semmi segédforrásai nincsenek már önnek? — Vádlo t t. Semmi. A' fényes sükertől elkábítva, azt hittem, ifjúságom örökös leend — szép valék! Ha a' directorium korában látott volna ön; akkor még veszekedtek fölöttem a' művészek. Vieu semmi volna nélkülüm, és David, a' híres David, derekamnak köszönheti hírét. A' „sabinai hölgyek rablásá-ban“ rám találhat ön; balról, az első sorban, második vagyok. Elnök. Ez mind nem tartozik az ön ellen benyújtott vádhoz. — Vádlo t t. Hisz' én semmit sem tagadok, De még is fáj az ennyire súlyedés, midőn olly fenn állottunk. Ugy, mint önök itt látnak, részenként Europa minden fővárosában rám találhatnak. Egyik lábam porosz, egyik csipőm orosz országban van, fejemet Madridba vitték,

bal vállamat! Amsterdamba. — — Mi derekamat illeti, az egész világon látható. Derekam legjobb részem — és ez némileg még vigasztal. — Elnök. Nem tagadja öntehát, hogy koldult? — Vádolt. Tehettem-e másképp? miután külsőm megrogyant? Azt hittem, ez örökké fog tartani; de Achilles háta meggörbödött; Philokletes térdai csuklanak; Ajax elpohosult, és Hector szűk mellűlön. Most már semmire sem vagyok használható, még csak Diogenesnek sem, kivéven öltözetemre nézve; most legfőlebb a' vén csavargót festhetik rólam. A' vádlott leült; ajkain szomorú mosoly terült-el — Elnök. Senki sines, ki önhöz igényt tarthatna? — Vádolt. Senki. — Szülőimet nem ismertem; művészeim kihaltak — A' törvényszék 24 órai börtönre ítélte Tripetet, azon rendeléssel, hogy kiállott büntetése után vitetessék a' szegények intézetébe.

Nevetés jellemezi az embert. Egyik angol lapban következő olvashatni a' nevetésről. „A' nevetés sokféle: 1) tele torokkali hahota vagy az illetlen nevetés; 2) kellemes nevetés vagy a' mosolygás; 3) méltósággal teljes nevetés vagy a' pártfogás nevetése; 4) együgyű vagy bárgyú nevetés, melyet azonban meg kell különböztetni a természetes öszinteségtől; 5) önhiúsági nevetés, vagy a' buta hiúságé; 6) a' finom műveltség és fashionable társalgás udvariás mosolygása; 7) a' megvetés affektált kacaja; 8) nyíltság, őszinteség, vidorság és megelőző szívesség nevetése, mely kedves tetszetőséggel ömlik-el minden mozdulaton; 9) a' kétszínűség és ármány nevetése, melyet 10) a' rögzött gonoszságától meg kell különböztetni; 11) az erőszakos vagy mechanikai nevetés, mely tulzott csiklandás, beteges állapotnak vagy diaphragma sebeinek, vagy bizonyos ártalmas italok használásának eredménye. 13) a' fájdalmas nevetés, mit elkeseredett kedély, kétségbeesés, csalódás, boszúszomj és megsértett büszkeség szül, 's végre 14) az elolthatlan nevetés, mint Homergörögül nevezi, vagy is magyarul fordítva vihogás, melynek kitérését meggátolni hatalmunkon kívül van. — 1662 körül egy olasz csillagász 6 kötetű röpiratot boesáított világélebe, melyben a' vérmérséket nevetés szerint osztja-fel 's határozza-meg Állítása szerint a' melancholicusnak nevetése hi hi hi; a' phlegmaticusnak hahaha, 's a' vérmesé ho ho ho! hangban tör-ki.

Szakácskönyv melancholicusok részére Naumburgban jelent-meg Ez csupa komor étkek készítését tanítja: u. m. gyászlevest, marhahúst gyászban; könny-sültet; fekete halat búsongó lével, ragout-gondokkal; sohajgyökér-salátát; csokolád-tortát keserű zsufával; fagylalttat siró citromból; fekete kávé-kocsonyát fekete bodzavirág lamento-val. — Liqueur készítését is tanítja: fanyar gyümölcsből és gondredős körtvélyből. Végül igéri a' szerző, hogy a' többi vérmérsékekről is fog gondoskodni.

Ügyvédek száma Frankfurtban. Frankfurtban, egy alig 50.000 lelket számláló városban, nem kevesebb mint 99 ügyvéd van. Pfalz-ban ellenben, majdnem 12-szer annyi nép mellett (570.000) alig van 50 ügyvéd. Amott minden 500 lélekre esik egy ügyvéd, itt pedig minden 19.000-re. — Mit szállna valljon e' cikk írója, ha tudná, hogy nálunk Budapesten 130.000 lakosság mellett mintegy 550 ügyvéd van.

Szerkezi Mátray Gábor, halpaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.